

[Aksel Larsen.]

cielt fra Folketingets Side nedsættes det Kriseudvalg, som skal føre de storpoltiske Kriseforhandlinger til Ende, opnaa en Overenskomst om den økonomiske Politik, Kronens Kurs, Vareprisernes Højde, Kreditforholdene, Seddelpressens Hastighed, Ejendomsskatternes Nedsættelse, og alt hvad dermed er forbundet. Og har man først skabt Klarhed over *det*, saa vil Kløften i Salen udjævnes, de to Parter finde hinanden, og der vil komme en Lov ud af det, maaske ikke ganske som dette Lovforslag ser ud, maaske med temmelig radikale Ændringer.

Maaske bliver det en Voldgiftslov — Tanken om en saadan er i denne Sal blevet lanceret af det ærede Medlem Hr. Hasle —, som naturligvis principielt ikke bliver forskellig fra dette Lovforslag; kun skal Arbejdsgiverne paa Forhaand have klar Besked om og Garanti for, hvilke praktiske Følger Loven vil faa, saaledes at de kan afgøre, om de vil tilslutte sig den eller ej. Hvis disse praktiske økonomiske Foranstaltninger er saadan, at Arbejdsgiverforeningen vil tilslutte sig dem, saa kommer der en Lov ud af det, saavel i Folketing som i Landsting — og det er det, vi vender os imod. Vi ved godt, at vi ikke er i Stand til at forhindre dette Ting i at vedtage en saadan Lov, men saa er det, at vi maa gaa andre Steder hen, som jeg har sagt.

Argumentet Rusland, hvortil Statsministeren i sin Nød maatte gribe, er af den Art, at — ja, man ved ikke, hvad man skal sige til det under Hensyntagen til, at en vis parlamentarisk Tone er nødvendig, naar man vil have Ordet fra denne Talerstol. Jeg skal altsaa indskrænke mig til at sige, at Sovjetunionen er en Arbejdersstat, Danmark en kapitalistisk Stat — dermed er Forskellen jo temmelig tydelig trukket op. Vi tvivler ikke om, at det bliver muligt for de borgerlige Partier i denne Sal at naa til Enighed om en Affattelse af denne eller en anden lignende, men i Princippet den samme Lov. Men vi siger ogsaa, at det i sidste Instans bliver Arbejderne ude paa Arbejdspladserne, der bliver afgørende for, om Loven faar praktisk Betydning.

Oluf Pedersen: Den Konflikt, som er opstaaet mellem Arbejdsgiverne og De samvirkende Fagforbund har en naturlig Baggrund i de bestaaende Prisforhold, idet vi jo har et Engrospristal, som ligger om-

kring ved 119 — og dette Engrospristal er i Hovedsagen Udtryk for, hvad Virksomhederne kan betale de Mennesker, der er beskæftiget i dem —, og et Detailpristal paa 155, og dette Pristal er Udtryk for, hvad Arbejderne skal have i Løn, hvis de skal kunne leve. Disse to Ting kan ikke forliges med hinanden. Det er naturligt, at Arbejdsgiverne for deres Part siger: Vi kan ikke fortsat give saa høje Lønninger, som vi gør. Og det er lige saa forklarligt, at Arbejderne paa deres Side hævder, at de ikke kan gaa med til at nedsætte Lønningerne, fordi Leveomkostningerne er saa høje, som de er.

Overfor dette kan der være Grund til at gøre opmærksom paa — ikke mindst efter den Udtalelse, som blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Lundberg —, at her er Spørgsmaalet om Grundskyld ikke noget uvedkommende, fordi Aarsagen til, at disse Prisforhold ikke kan trække sig i Lave, er de mægtige Skatter, man har lagt over paa Arbejde, Forbrug og Omsætning, og det burde, ikke mindst det ærede Medlem Hr. Lundberg, som dog tidligere har haft Forstaaelse af Grundskyldssagen, være opmærksom paa.

Jeg mener, at saaledes som Forholdene ligger, har Regering og Rigsdag deres store Part af Ansvaret for den Ulighed, der er til Stede i disse Prisforhold, og at det naturlige var, at man fra Regerings og Rigsdags Side satte ind, ikke med en Række Forligsforhandlinger med Forslag om Nedsættelse af Ejendomsskatter og al den Slags, men at man satte ind paa det Grundlag at lette Byrderne paa Arbejde, Forbrug og Omsætning, og i Stedet for lægge Byrderne over paa Obligationer og Grund. Saa havde man Baggrund for en virkelig Krisepolitik, for at Prisforholdene kunde trække sig i Lave, saa der igen kunde blive, ikke alene Overenskomst, men ogsaa Mulighed for at Arbejderne med en saadan Overenskomst kunde finde Beskæftigelse, og at der ikke skulde gaa op imod et Par Hundrede Tusinder ledige.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Lundberg: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.